

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **W. G.**

skazanego z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 maja 2025 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 14 listopada 2024 r., sygn. akt IV Ka 769/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kępnie,

z dnia 21 marca 2024 r., sygn. akt II K 54/23,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 3 marca 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego W. G. od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 14 listopada 2024 r., sygn. akt IV Ka 769/24, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kępnie z dnia 21 marca 2024 r., sygn. akt II K 54/23, na mocy którego ww. został uznany winnym popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono obowiązek naprawienia szkody. Ten nadzwyczajny środek zaskarżenia został oparty na zarzutach rażącego naruszenia prawa, tj. art. 433 § 2

k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., a także art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., jak również art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 452 § 3 k.p.k. Jednocześnie skarżący wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, niemniej jednak winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, uzasadnionych szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami (zob. postanowienie SN z dnia 6 marca 2025 r., III KK 619/24 i przywołane tam orzecznictwo). Rozwiązanie przewidziane w art. 532 § 1 k.p.k. stanowi bowiem odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (*vide* art. 9 § 2 k.k.w.). W judykaturze podkreśla się przy tym, że Sąd Najwyższy może skorzystać z tej instytucji wówczas, gdy ranga zarzutów kasacyjnych i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (*vide* m.in. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że wstępna analiza podstaw oraz motywacji tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia dokonana w ograniczonym zakresie, bowiem tylko w zakresie niezbędnym dla rozpoznania przedmiotowego wniosku, nie wskazuje na to, aby taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Podniesione przez wnioskodawcę argumenty nie pozwalają na uznanie ewidentnej, niejako „rzucającej się w oczy” wadliwości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Kaliszu. Skarżący nie podnosi uchybień z art. 439 § 1 k.p.k., a wyłącznie zarzuty innego rażącego naruszenia prawa, które nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie – bez szczegółowej analizy akt sprawy – przesądzać o ich zasadności czy niezasadności. Ponadto postanowieniem Sądu

Rejonowego w Kępnie z dnia 5 grudnia 2024 r., sygn. akt II Ko 771/24, na podstawie art. 9 § 3 k.k.w. wstrzymano wykonanie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w przedmiotowej sprawie wobec skazanego, co czyni wniosek w tej zasadniczej jego części bezprzedmiotowym (*vide* postanowienie SN z dnia 25 października 2024 r., V KK 393/24; postanowienie SN z dnia 12 czerwca 2024 r., I KK 180/24).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Podkreślenia wymaga, że niniejsze orzeczenie w żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionej kasacji. Co więcej, nie wyklucza nawet uznania zarzutów postawionych w kasacji za oczywiście zasadne (zob. postanowienie SN z dnia 11 marca 2022 r., III KO 12/22).

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji.

[PŁ]

[a.ł]